

Forbáth Imre

Holdvilág-szonáta

Az éjszaka ágbogán a hold: egy aranyalma
csüng – őrzöngve száguld ereinkben a vér,
holdkóros kürtök hangversenyizgalma,
mit a pusztaszél brácsája kísér,

sikolyok tépik a levegőt, kék és kín
ölelkeznek minden földi zugban,
önnönmagával szerelmeskedik egy androgyn,
óriási tükrök lágy ezüstje csurran,

a hold visszfénye mindez, vágyak vízióteste,
gyorsan illanó és foszladó matériák,
gonosz és vörös kanócok gyulladoznak benne –
milyen különös ma a holdvilág!

komoran csillog az éj, mint gyilkosoknak kése,
s egy levágott fej a hold, amelyből vér csepeg,
ég a horizont, reszket a földnek kérge:
dob pereg, hadak sereglenek!

Van Goghhoz

Zöld lángokban égő tujafa, mit fölgyújtott a nap:
ez Te voltál, csodálatos ember! Egy stáció
Jézus Krisztus kálváriaútján:
szenvedés és egzaltáció!

Szeplőkkel nagyon megvert emberarcodat,
vörös hajadat rövidre nyírtan
végtelen sokat szemléltem,
s igen sokszor csak Tehozzád írtam

hívó tébolyban! Hisz talán az én homlokom mögött
is van egy daganat görcsből és kínból,
mely alkotás és rombolás vágyából támadt –

ez örökségünk Káintól?
Ó, Mester! Lemetszett szent fülcimpádért
eladnám akár az öreganyámat!